

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

efter Dorvigny og Kotzebue ved N. T. Bruun.

Skuespilleren imod sin Villie eller Comedien
paa Landet : Lystspil i een Act

Kbh. : Schubothe, 1809

62 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Sænespilleren
mod sin Billie
af Dorvigny

56, - 208-8°

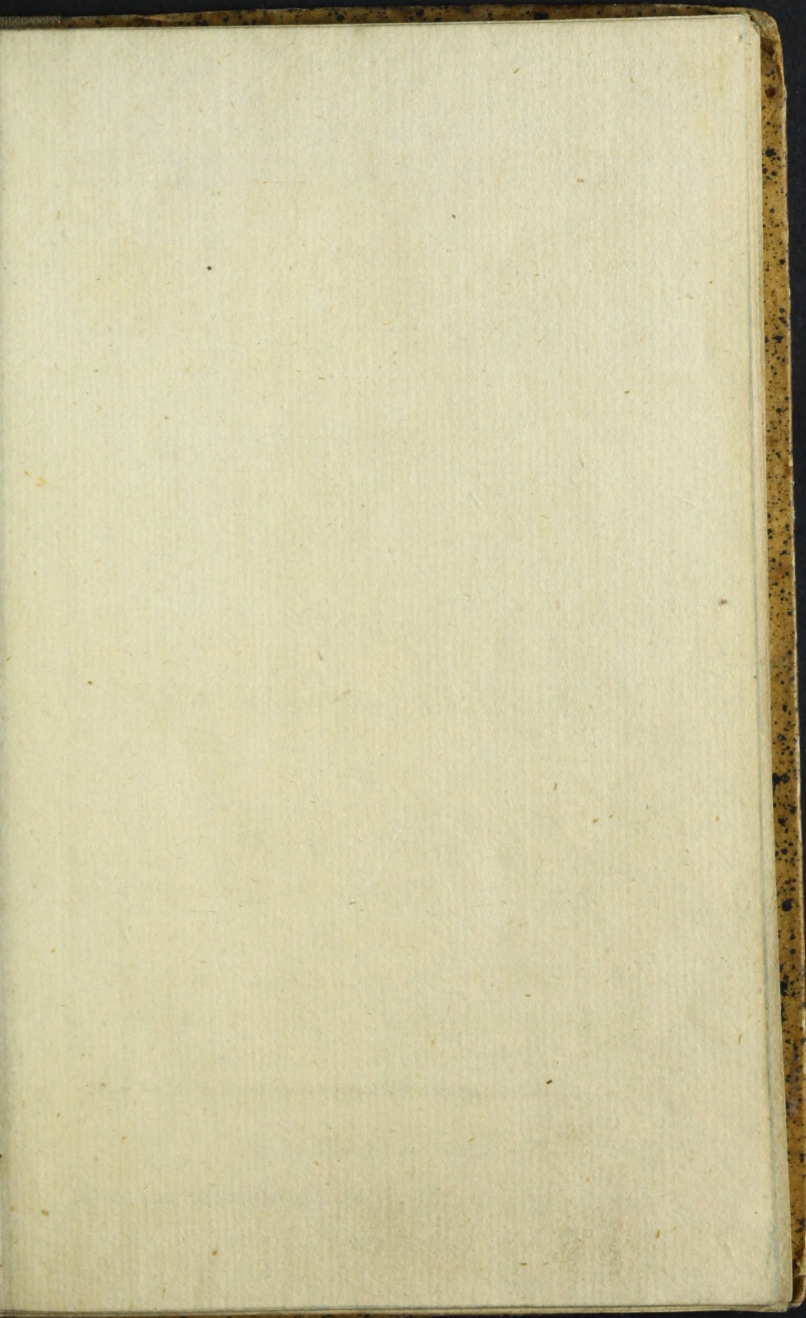
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

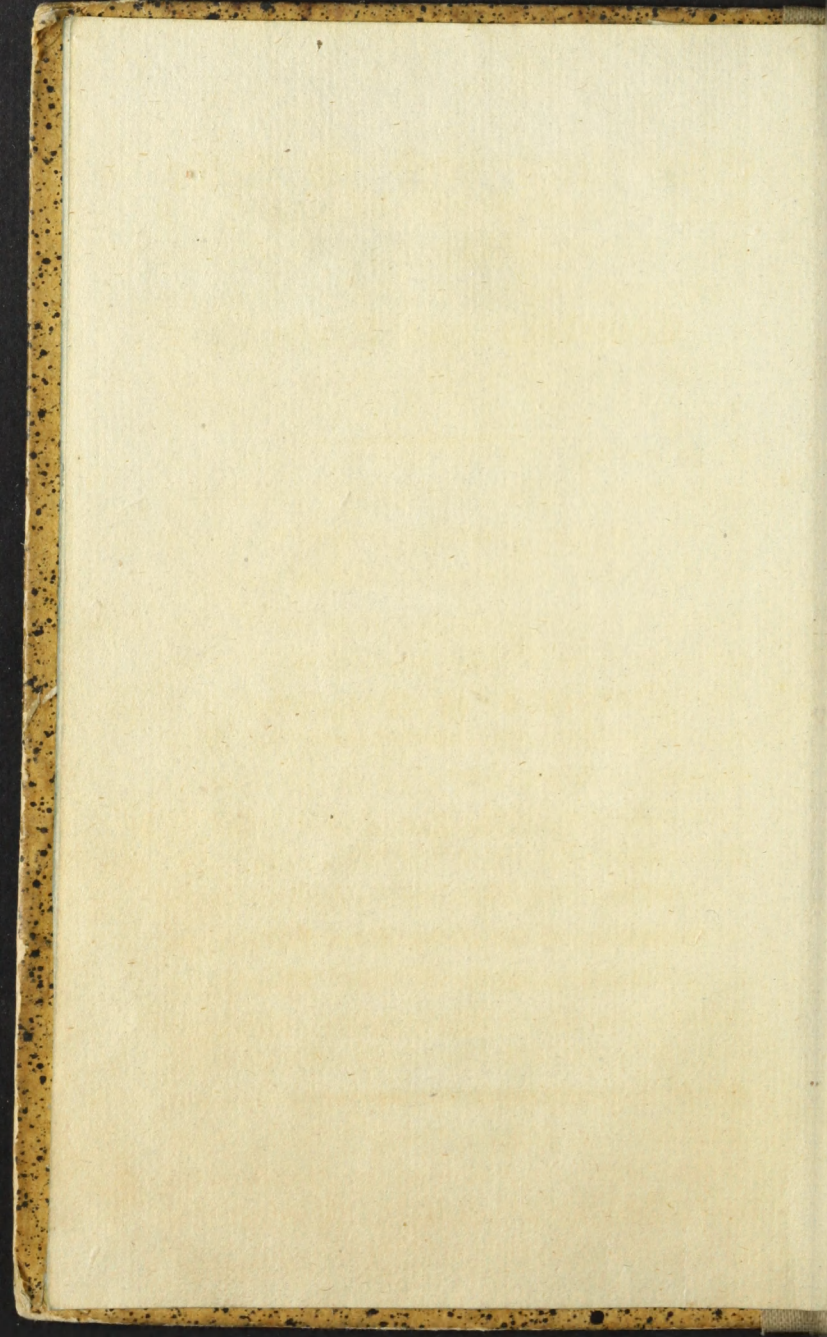

1 1 56 0 8 01536 5

+rex

Skuespilleren imod sin Billie

eller

Comedien paa Landet.

Efterspil i een Act

efter

Dorvigny og Kotzebue

ved

M. T. Bruun.

Kjøbenhavn, 1809.

Trykt paa Høfbohandler J. H. Schubothes Forlag,
hos Christopher Græbe.

Personerne:

Frank, Huushovmester hos en Greve. — Hr. Haack.

Dalby, Skuespil-Entrepreneur, forklædt som:

Gaardskarl,
Haarsklærer,
Machinmester,
Theaterpoet,
Souffleur,
Musikant,
Pyntekone og
Kromand.

Hr. Carl
Bruun.

Skuepladsen forestiller en Hauge med en Hæffe paa den ene Side; paa den anden Side en Pavillon med Jalousier for Vinduerne. Forrest paa Skuepladsen et Par Haugestole, og et Springvand.

Første Scene.

Dalby (offene; forklædt som Gaardskarl.) Kom an, Hr. Huushovmester! Nu skal vi dog see, hvem af os to vinder Seier! — Han raaber altid: "oh! Comedier, det er dog noget væmmeligt Løi! jeg hader dem som Pesten og den gule Feber! hvor er det muligt, at fornuftige Mennesker kan finde Behag i saadant Ubespil, i slige Narrestreger?" — Til Straf skal De nu selv være Nar, og uden at vide det, nødes til at spille med! Min Havn er meget billig; thi Han vilde jo raade Greven fra at engagere mit Selskab; imidlertid fik Han dog ikke sin Krig frem, men maatte endogsa selv skrive efter os. Jeg er tiørt i Forveien, og nu skal vore

Løier og Hr. Franks Kæbsfælle begynde! Jeg har lovet, at den gode Hr. Huushoismester skal blive Skuespiller imod sin Billie, og jeg holder Ord! Greven og en Deel af hans Venner skal staae paa Udkig bag ved Jaloufierne i Pavillonen, og hele min Garderobe er allerede bragt hift hen bag Hækken. Frank har aldrig seet mig før, og at han skulde kiende mig igien under mine Forklædninger, frygter jeg just ikke, da Greven har sagt mig, han seer meget slet uden Briller; og at han bestandig skulde gaae med Briller? — hm! det har vel ingen Nød! det er kun Mode blandt vore Straajunkere, der lader som de ikke kan see. — Til min første Rolle er jeg allerede ndrustet. (Han peger paa sin Kittel.) Ah! der seer jeg Greven og de Fremmede gaae hen til Pavillonen. Hvor ofte mon en stor Herre har kunnet rose sig af, at have narret sin Huushoismester? Omvendt derimod, det —! — Greven giver mig et Bink; altsaa kommer Hr. Frank nok! rigtig! nu gielder det at vise, om jeg har en Smule Talent! (Han smutter om bag Hækken.)

Anden Scene.

Frank. Dalby (fiult.)

Frank. Hm! det er underligt nok, at jeg endnu slet ikke hører noget fra denne Comediant:

spiller-Bande. — Greven er saa forhippet paa at faae de Sioglere her til Slottet, thi for mig maatte de gierne blive borte til evig Tiid!

Dalb. (kommer frem.) Med Forlov, min Herre: er Han ikke Hr. Huushovmester Fra — ja, hvad var det nu Han hed? — Fra — Frank, som jeg har den Vre ikke at kiende?

Frank. Jo, det er mig selv — som Han har den Vre ikke at kiende.

Dalb. Saa? — ih, det fornsier mig!

Frank. Hvorfor det?

Dalb. Hi! hi! hi! — det veed jeg godt ikke!

Frank. Ja, jeg endnu mindre! — Hvem er Han?

Dalb. Jeg? hvem jeg er? — Jeg er ogsaa mig selv.

Frank. Virkelig? — (sagte.) Hvilket dumt Gæ! — (høit.) Hvem kommer Han fra?

Dalb. Hvem jeg kommer fra? — Fra ingen!

Frank. Hvem har sendt Ham herhid, spørger jeg?

Dalb. Hvem der har sendt mig herhid? — det har jeg selv! og naar jeg selv sender mig selv nogensteds, saa gaaer jeg selv, og forretter

mit Verinde selv. — Men hør nu: kiender Han mig ikke? hvad?

Frank. Nei.

Dalbø. Nei? plat nei! — Sy, Hovmester! Han er jo grov! Man siger: "Nei, min Herre; jeg har ikke den Ere..."

Frank (leende.) O, jeg beder tusinde Gange om Forladelse! det var ikke min Hensigt at for-
tørne Herren!

Dalbø. Nei, fortørnet er jeg just ikke; men fordi man har en Kittel og en Nathue paa, derfor veed man dog nok, hvad maner værd. Tænk I kanstee, at jeg ikke har Kisteklæder? Har I seet min Damastes Ervie, min Callemankes Brysbug, og mine gule Skindbuxer med Solvknapperne i? hæ? har I det? Veed I vel, at det var mig, som slog Ratten af Tønden forrige Fastelavnsmandag? hæ? veed I det, hvad? (han slaaer ham paa Skulderen.) Jeg skal sige os: jeg har selv sin Levemaade! derfor begiærer jeg det samme hos andre!

Frank (sagte.) Deter mig en snurreg Kogle! (hoit.) Undskyld mig, gunstige Herre! jeg har ikke den Ere at kiende gunstige Herre! Vil gunstige Herre bevise mig den Ere at sige mig, hvem det er jeg har den Ere at tale med?

Dalbø. Ja, see det kalder man at tale. Jeg er ellers Gaardskarlen fra den forgyldte

Hane nede ved den anden Ende af Landsbyen. Min salig Fader var Tyvetrækker i Næstved, men dengang min Moder blev sat i Møens Tugthuus, saa kom jeg i Huset til min Farbroder, som er Svinehyrde, og Ham har jeg i 5 Aar hiulpet at vogte Sviin.

Frank. Syntes jeg ikke nok jeg kunde mærke det!

Dalbø. Han kiendte mig nok ellers ikke, fordi jeg har været 4 Aar inde i Rissenhavn, for at blive optugtet paa den fornemme Viis?

Frank. Det har ogsaa frugtet, det maa man tilstaae! I hvilket Institut gif gunstige Herre?

Dalbø. I — ja, nu har jeg glemt, hvad det hed.

Frank. Men lad os komme til Sagen: hvad vil Han mig?

Dalbø. Jeg? hvad jeg vil Ham? Hør, Hovimester: har Han da ikke forstaaet mig?

Frank. Hvordan Dievlen skulde jeg forstaae Ham? Han har jo ingenting sagt mig!

Dalbø. Har jeg ingenting sagt? og jeg har staaet her og snakket i et heelt Qvarteer! hvilken underlig Mand! sige, at jeg har ingenting sagt! Og jeg fattes dog hverken Snakketøi eller Lyst til at snakke. Naar, lad høre, hvad var det da, Han vil have jeg skal sige?

Frank. Fanden plager Mennesket! nu skal jeg nok lægge Ordene i Munden paa Ham! — Det er jo Ham, der vil mig noget, og ikke mig, der vil Ham noget!

Dalb. Saa? vil jeg Ham noget? Hvem har sagt Ham det, Hovmester?

Frank (arrig.) Hor, Dit dumme — —

Dalb. (truende.) Ingen Skjeldsord, Du Hovmestertamp! eller Drolen splide mig —!

Frank (sagte.) Han er gal! (hoit.) Stig mig: havde Han ikke et Verinde til mig?

Dalb. Ja, lad saa være, at jeg havde et Verinde til Ham, Hovmester, saa kommer det ikke mig ved, men Ham, seer Han det! — For mig kan de derovre drikke lige til de styrter, jeg siger ikke: stop! men det er Ham, som nok vil grine noget ilde, naar Han skal til at betale Gildet!

Frank. Jeg betale Gildet! hvad?

Dalb. Sagde jeg det ikke nok? nu bliver Han jo strax gal i Parykken! Han kan troe mig, om Han vil: men de Folk drikker som Karle!

Frank. Hvem drikker? hvad er det for Folk Han taler om?

Dalb. Ih, om Comedianterne! Det gaaer i eet væk: "fluk, fluk, fluk!.." saa det er en Lyst at høre paa! de maae ellers holde grumme meget af Ham, Hr. Hovmester, for hver Gang en

Glaske er tomt og en anden trækkes op, raaber de:
 ”Hovmesterens Skaal! Hovmesterens Skaal!..

Frank. Naa! saa ere de da nu komne!

Dalb. Jo, tilvisse! Vi har hele Banden hjemme hos vores, og Heste og Vogne med!

Frank. Det er godt! Hvad de fortærer skal jeg betale — af Grevens Pung. Siig til dem, at de maae skynde sig herhen jo før jo heller, — for Greven længes meget efter det rare Selskab!

Dalb. Skal blive forrettet! Men hør nu, Hr. Hovmester, naar man seer der bliver drukket saameget, saa kan man let komme i Lysten at drikke med. Banker der ikke en Drikkestilling? hvad? Naar Han betaler mig for det, saa drikker jeg Hans Sundhed.

Frank. Det kan vi tales ved om, naar Han bringer Regningen.

Dalb. Ho, ho! jeg forstaaer en halv, qvædet Vise! ja, jeg er en polidst Hund, jeg! Han mener, at naar Regningen er skreven med Forstand, saa vinder Comedianterne, min Huusbond, jeg — og Hovmesteren selv, ikke at forglemme! fort sagt: Alle vinder! — undtagen Greven; han taber! — Naar det regner paa Præsten, saa drypper det paa Degnen! — Naa, spark dygtig op i Lampen med Drikkepenge, Hr. Hovmester! saa skal jeg ogsaa drikke saadan paa Hans Sundhed, at

ikke det stærkeste Bæst paa vor Stald skal have bedre Sundhed end Han! (Han gaaer.)

Tredie Scene.

Frank (allene; seer efter ham.)

Han vil drikke saadan paa min Sundhed, at ikke det stærkeste Bæst paa Stalden skal have bedre Sundhed end jeg! — Hvilket dumt Fæ! — og midt i al hans Dumhed var han dog baade grov og ondskabsfuld! — (Ophold.) — Naar, endelig ere de forbandede Comedianter da komne! — ja, siden det da endelig skulde være, saa ligesaa godt først som sidst. Greven havde jo ingen Ro paa sig, inden han fik den Bænde hertil. Jo, her vil blive et Rykind! her vil blive en Tummel og en Allarm! for de Mennesker ere ikke som andre Mennesker — de ere værre end Spøgelsfer! det er den evige Gnisen og Grinen og Liaddren og Piaddren! Om jeg havde ti Børn: ikke et eneste af dem skulde faae Lov at gibe sig til Comedien; de maatte før — Gud forlade mig min slemme Synd! — gibe sig Fanden i Bولد; for han skaffer dog Godtsfolk Penge, men Comedianterne kommer endogsaa til Verden med tomme Lommer! — (Ophold.) Gud give, at de nu bare vare borte igien, for de vil æde! de

vil drikke! O, mit arme Spisestue! min stak-
kels forlorne Vindstuer! O Vot! o Vee!

Fjerde Scene.

Frank. Dalby (som Haarstiærer.)

Dalby. See, god Dag, god Dag, min
Herre!

Frank. God Dag igien! Hvad Godt?

Dalby. Godt? ja, Gud naade os! nei,
nuomstunder er der intet Godt til i Verden! den
bliver hver Dag værre og værre! den bliver reent
forbandet!

Frank. Saa? hvorfor finder Han Ver-
den saa slem?

Dalby. Ih, jeg er jo Haarstiærer!

Frank. Hvad følger deraf?

Dalby. At jeg sulter! at jeg creperer!
at jeg bliver ganske desperat! Er det ikke en Skam,
er det ikke en Ynk, er det ikke en Gru, at see paa
Folks Hoveder nuomstunder? Hvor ere de ærvær-
dige Allonge-Parykker? de gratisse Hestefoer-Lou-
peer? de magnifiqu Canonbukler? forsvundne,
forsvundne, udryddede af Jorden! Haaret maa
reise sig paa en Haarstiærers Hoved, naar han seer
paa sine Medmennesters Haar! Det er til at græde
Blod over! —

Frank (sagte.) Ha! ha! Det er en Original!

Dalbhy. Thi hvad seer man vel nu? runde, purrede Hoveder! tæt affklippet Haar! en ussel Hanekam! et Par miserable Propstrækkerbukler! Hvad vil der blive af? maa den guddommelige Friseer-Kunst ikke gaae til Grunde? thi det siger jeg reent ud: vel er Olbermanden for vort Laug, Parykmagermester Fingerrap, min dødelige Uven, men Manden har Ret i hvad han siger i sin didaktiske Egellie:

"O Jammer! O, vee mig! O Skiændsel!
O Skam!

"Hvad nytter nu Studium, Kræpfkunst og
Kam?

"thi uden Pomade og Bukler og Pudder

"maa Verdenssystemet gaae i Skudder-
mudder!..

Frank. Ja, det er en reen Sag. (sagte.) Han er gal! — (høit.) Men hvad vil Han mig egentlig, min gode Mand?

Dalbhy. Hvad jeg vil? aa, lad os aldrig tale om det! Det er en vidtløftig Sag!

Frank (utaalmodig.) Men for Fanden! dersom vi ikke begynder paa den, saa bliver den endnu vidtløftigere, og jeg har meget knap Tiid.

Dalby. Man maa altid have Tid! Tiden er lang! der er nok af Tiden! den forgaaer aldrig! og naar man ikke har Tid, saa tager man sig Tid!

Frank (argertlig.) Ah! det kan jeg nu ikke! — Hor, Han er ventelig Haarskærer ved den Comedianter-Bande vi har faaet paa Halsen her? —

Dalby. Comedianter-Bande? hvad er det for Talemaader? Kunstsamfund vil De nok sige. Ja, jeg er Selskabets udvalgte Friseur. En Theaterfriseur er den eneste, som kan have Leilighed til at uddanne sit Talent, dyrke sin Kunst og blive indviet i alle dens hemmeligste Hemmeligheder. Der har man dog Afvevling: Allonge-Parykker til Notarier, Borgermester og Raad; stive Frisurer til gammeldags Petitsmaitres; smaa Parykker med Guldhuusklaffer i Nakken til Nagerkarle og Carriacurer; store Toure til de gamle Kofetter —

Frank. For Satan! faaer den Ramse da aldrig Ende? Hvad vil Han? siger jeg endnu engang!

Dalby (paastaelig.) Jeg vil vide, hvor jeg skal have mit Laboratorium! det vil jeg vide!

Frank. For mig kan Han have det, hvor Han lyfter! i Hønsarhuset, om Han vil!

Dalby. Nei ellers Tak! en Theaterfriseur er ikke skabt til at sidde paa en Pind som en Høne! — Saa sagte, mingode Mand, ganske doucement! væn sig smukt til ikke at bide Folk saa fælt

over Næsen; for De maa vide: jeg er ikke allene Selskabets Friseur, men ogsaa Selskabets Gehejmeraad.

Frank. Ja, saa vil jeg raade Hr. Gehejmeraadens at give Raad, hvor man trænger til Ham, men at lade mig være i Ro!

Dalby. Rei, slet og aldeles ikke, min Herre! her taler vi ingenlunde om Ro, men om Virksomhed. Skal De ikke give en Fest? men har De ogsaa tænkt paa alleting? hvad? De maa være glad ved, at De har fundet et Hoved som mit, der har alleting i Hovedet?

Frank (sagte.) Den Ubefat! man veed ikke enten man skal ærgre sig over ham eller lee ad ham!

Dalby. Naa! saa lad høre! lad høre! hvad for Anstalter har De gjort?

Frank (sagte.) Jeg vil have mine Løier med ham! (hoit.) Hm! alting er ganske simpelt.

Dalby. Simpelt! — Rei, vil man bare høre! — Passer det sig for en Greve at give en Fest, hvor "alting er ganske simpelt?" — Tag mig det ikke ilde op, min Ven, men De forekommer mig at være et ganske simpelt Menneske!

Frank. Han forstaaer mig ikke ret. Jeg mener, at paa Landet — —

Dalby. Ih hvad! paa Landet eller i Byen, det kommer paa eet ud! Ligger rige og fornemme

Folk paa Landet, for at nyde Naturen? Ty for en Ulykke! nei, et Lyst-Partie er en meget alvorlig Sag: dertil hører Plan, Forberedelse, Tilberedelse —

Frank. Jeg vil jo ogsaa begynde med at —

Dalb. Begynde?! Allerkiereste! altsaa ere vi da endnu ikke kommet længer end til Begyndelsen?

Frank. Men naar Han aldrig vil lade mig komme til Ende med hvad jeg vil sige — —!

Dalb. Komme til Ende? Heisa! lige med eet i Galop fra Begyndelsen til Enden! De er forbandet expedit! Begyndelsen — det er ingen Sag! men Enden, Enden — det er Knuden! det er Anstodsstenen! — See Dem engang om i Verden: hvormange tusinde Mennesker ere der ikke, som begynder og begynder og aldrig kommer til Ende med noget? hvormange Bygninger bliver ikke staaende ved første Etage? hvormange Reisende holder ikke stille paa Halvveien? hvormange Casteller bygges der ikke i Luften? hvormange Debutanter seer man ikke, som aldrig bliver Skuespillere? — —

Frank. (afbryder ham i samme Tone.) — Og hvormange Gladdrere hører man ikke, som aldrig kan holde op at vaase?

Dalb y (hidfig.) Ei, min Herre! naar De vil have Raad af Folk, saa maa De ogsaa lade Folk tale!

Frank. Jeg bryder mig Fanden om Hans Raad! Gaae hen og friseer sine Parykker, og lad mig være med Fred!

Dalb y. Meget vel, gode Herre! ja, jeg skal frisere, accommodere, touppere, papillottere, rede, fiæmme, krolle og brænde mine Parykker, og det saa mesterligt, at ikke den meest øvede Kunstkiender skal have et Haar at udsætte derpaa!

Frank. For mig gierne!

Dalb y. Da jeg kom her for at tale med Dem, var det blot for Deres eget Bedste!

Frank. Pas Han sit Haandværk, og bryd sig aldrig om mit Bedste.

Dalb y. Mit Haandværk? det ærgrer jeg mig kun over, og det har jeg Lov til! Lutter Uglehoveder, hvor man vender sig! — Er De for Exempel friseret som til en Fest? Parykken er forfærdiget af en Bønhas, en Guster, og jeg troer der har ikke været Kam i den i de sidste 14 Dage! Væk med den Rotterede! (Han snapper Parykken af Frank.)

Frank. Lad være, siger jeg! Saa slip dog min Paryk! — Har man i Verden seet Mage! —

Dalb y (sætter Parykken paa sig selv.) Mage til denne Paryk? nei, aldrig! aldrig! — — See

engang, hvordan jeg seer ud med den! værre end en Pudelhund! — (Han sætter den bagvendt paa Franks Hoved.) Der har Han den igjen! Naar jeg siden faaer Tiid, skal jeg ifærd med den.

Frank. Du skal Ganden, skal Du! — Pak sig strax!

Dalbø. Pakke mig? Na, Han er en urimelig grov gammel Person, og ikke bedre værd, end at bære sin Paryk som den er lige til Dommедag! Farvel! Men det siger jeg endnu engang:

"At uden Pomade og Buxler og Pudder

"gaaer Verdenssystemet i Skuddermudder!..

(Han gaaer.)

Femte Scene.

Frank (allene.)

Nei, det var mig da en forbandet Karl! — Den uforkammede Slyngel understaar sig først at snappe Parykken af mig, og siden at sætte mig den bagvendt paa Hovedet! — Er Haarstiæreren ved Banden saa grov, hvordan vil det da gaae mig med de Andre! — Jeg seer nok næt ud. — (Han gaaer hen ved Springvandet, speiler sig i det, og ordner sin Paryk igjen.) See saa, nu tænker jeg, at jeg kan passere. Men det veed jeg: den forbandede Haarstiærer skal jeg

have i Erindring, og fortælle Greven, hvor lidelig det Spøgelse rakkede mig til! — Kunde jeg endda faae fat paa en af Comedianterne selv! maaskee man dog kunde tale et Par fornuftige Ord med dem. — Tiden er knap — og her er meget at tage Hænder i, naar alting skal være ordentligt. — Lad mig engang see — ja, ret overlagt bliver det vel bedst, at jeg gaaer selv hen i den forgyldte Hane, og taler med dem. Hvem veed! de kunde jo være kapable at sidde og drikke sig fulde. — Ja, jeg vil gaae. — Men hvad mon det er for ender kommer? — Skulde det ogsaa være en af Bandens Drabanter?

S i e t t e S c e n e.

Frank. Dalby (som italiensk Maskinmester med Plaster paa Hiet.)

Dalby (bukker meget dybt.)

Servitor, Mosfiou! Signor, io sono den Maskiniste ved den Trupp', og jeg komm' per vedere, d'ove er den Sted, hvor man skal spiil la comedia.

Frank. Det er her, min kiere Mand. (sagte.) Utter en Original!

Dalby. Her? *non è possibile!* den Plats int' vær' suffisant — int' vær' sture nok. Jeg mo hav' en Breed di halbhundert Al — Chan ud-

breder Armene.) — en Høit' di *soixante* Al' —
 (han reiser sig paa Tærne) — en Dyb' di *nonante*
 Al', og en — —

Frank. (afbrøder ham.) Hvad skal alt det til?

Dalb'y. *Perchè come* Maschiniste jeg mo
 kunn' flyv i Luft og gaae i Jord!

Frank. Det behøves slet ikke. Hr. Greven forlanger ikke at see andet, end smaa nattede Stykker, der kan gives uden mange Decorationer. Han vil hverken, at der skal flyves i Luften eller rides Carrousel paa gloende Drager; det var jo kun Da Capo af salig von Qvotens tydske Comedier i Brolæggerstræde!

Dalb'y. Von Qvoten? *io non fiend' quest' uomo.*

Frank. Ja, jeg ikke heller. Men som sagt: Greven vil heller see 4 gode Scener end 8 forskiellige Decorationer.

Dalb'y. *Signor, De forlang il contrario af den Gusto, som er i Mode. Adesso man int' vil hav godt Dialog, godt Intrik, godt comedia, godt esecutione; il pubblico forlang molto spettacolo, molte decorazione; de Persone mo sig skyd' død, stik' død, hug' død — ecco la bella comedia d'adesso! den Poeta non vale un corno, ma il*

decoratore fa tutto! Ah, Mossiou! denn' Secolo, den er un triomfo for de Maschiniste!

Frank. O ja, Maschinieriet kan sagtens gjøre noget — —

Dalb. *Fa tutto! fa tutto! den Maschiniste er l'anima della comedia! De Spettatori gab' — (han gaber) — ved de Ord — den Maschiniste fa un changement di decorazione — de vaagn' op! Cosa è un Opera senza bataille — una tragedia senza Dolk — ed una comedia senza mariage? Benissimo! de Soldate nell' opera sono Maschine — de Dolk sono Maschine og de Mariagen sono ancora Maschine!*

Frank. Men paa den Maade bliver jo alting Maschine!

Dalb. *Si, Signor, si! Il Cantatore, som syng senza cuore: Maschina! La ballerina, som dan' senza Tac': Maschina! Il Comediante, som betragt de Loges, og dresseer sin Hahnsamm, naar han skal betragt' sin Amante: Maschina! Maschina! Maschina!*

Frank. Ja, det kan nu nok være; men for at komme til Sagen —

Dalb. *Mossiou int' har hørt en Cantatore italiano?*

Frank. Nei, aldrig.

Dalb. *Dites moi un poco: De int' fiend' la canzonnetta? (han synger:)*

Dalby. *Fà niente, fà niente! Il pubblico skal hör' — men int' see!*

Frank. Hvor skal vi da faae en Maschinmester fra?

Dalby. *Mossiou lat' komm' en Tomremand. For en piccolo Theatro den Tomremand være godtnok. — Ha! ha! ha! Diavolo! jeg quitteer den Maschiniste! jeg skal parlar met den Signor Gref, og jeg skal vær' sin Cantatore favorito! Evviva l'allegrezza! evviva la gioja! (han gaaer ud syngende Begyndelsen af den Mozartske Aria: Non piu andrai, farfallone amoroso,*

Notte e giorno
d'intorno
girando
dalle belle turbando
il riposo

Narcisetto, Adoncino d'amor o. s. v.

Syvende Scene.

Frank (allene.) Jeg troer, Fanden plager alle de Menneſker jeg kommer i Kaſt med i Dag! Han ſkal være Maſchinmester, og lige med eet falder han paa at blive Sanger, fordi han har ſpilt Tyranneroller i Venedig. — At ville ſpille Comedie, naar man har et Plaster i Ansigtet ſaa ſtort ſom et Kaalblad! kan dog nogenting være galere? Men ſaadan gaaer det altid med de Menneſker; de kan

aldrig see deres Feil! — Naa, siden vi har en een-
 viet Sanger, maae vi da vel have en puffelrygget
 Sangerinde, en halt *Pere noble*, og en Fortrolig,
 der hverken kan høre eller see, tale eller gaae, for
 det ene maa svare til det andet! — Jo, det er et
 fiønt Daarekiste-Selskab Greven skraber sammen!
 — Vilde de endda bare holde sig til ham allene,
 og lad mig være i Ro! Jeg tænkte ret, at jeg
 skulde gotte mig med at ryge min Morgenpibe i det
 Grønne, men paa det Lag! Den ene Pesshunslem
 løser den anden af! — Det værste er: Astenen vil
 vel ligne Morgenens, saa mit gode Slag Polstpas
 kan jeg nok sige God Nat. — De forbandede Gigg-
 lere! — Der har vi en frisk! — Han har Papirer i
 Haanden — det er ventelig en Comediant, som stu-
 derer sin Rolle, som de kalder det! — studerer? —
 jo, et næt Studium! — Han kommer nærmere!
 Han vil ogsaa ifærd med mig!

A t t e n d e S c e n e.

Frank. Dalby (som Theaterpoet.)

Dalby.

Saa finder jeg Dem da! O, Himmel! hvilken
 Lykke!

Tillad mig, bedste Ven! Dem til mit Bryst at
 trykke!

Frank. De er meget venstabelig, min Herre. Jeg er ellers ikke saa vanskelig at finde. De er ventelig en af Comediant — af Skuespillerne?

Dalbø.

Nei, Herre! De taër feil; jeg er ei Skuespiller, men Kiender af den Kunst, som Kunstneren fremstiller;

som Personalets Ven til hvert et gjæstmildt Sted,

hvor det sig lader see, jeg trolig følger med.

Frank. Hvad! endnu ingen Skuespiller? Men hvor bliver de Mennesker da af?

Dalbø.

De komme ganske vist, det sværger jeg Dem til, og Dem henrykke vil ved deres Mesterspil!

I mig De derimod blot seer Theatrets Digter, en Mand, et født Genie, som Rimet aldrig svigter.

Paa Alt jeg rime kan! for mig det er kun Skiers at tale trende Døgn i lutter skionne Vers.

Frank. (assides.) En Poet? — ja, han har jo ogsaa Hierter paa Albuerne — men han er dog ædru! — (hoit.) Tale paa Vers i samfulde tre Døgn!

Dalbø (udhæver stedse Rimet.)

Prøv mit Talent, og De skal see det er ei Løgn.

Om Rimet end er svært, som for Exempel: "eliske

i samme Djeblig jeg rimer med: "rebelſke!"
 derfor jeg er Genie! derfor jeg er Poet! —;
 o, havde De, min Ven, blot mine Stykker ſeet!
 Ved mine Sørgespil man græder ei: man gyſer!
 ja, hver en Draabe Blod i Folkets Aarer fryſer,
 ſaa af Henrykkelse omkap Parterret nyſer!

Frank. Det var ſom Ganden! det kan
 man kalde at drive Gølleſen vidt.

Dalby.

Alt kunne bruge Alt med Nytte og Profit
 er Tegn paa ſandt Talent — og ſligt Talent
 er mit!

Frank. Ja, jeg troer gierne De er en ſtor
 Mand, og jeg har den Ære at gratulere.

Dalby.

Hvad findes lettere, end Niim paa gratulere?
 Vi eje Skofke Ord, ſom ende ſig paa ere;
 i tusindvis vort Sprog man dermed kan for-
 mere;
 tillad, mod ſlige Niim at jeg maa proteſtere!
 thi hvis jeg ſkulde dem i Orden nummerere,
 langt før jeg færdig blev, jeg maatte viſt crepere.

Frank. (ſagte.) Hvilket Satans Menne-
 ſke! (hoit.) Min Herre, jeg har ſaameget at
 forrette — (han vil gaae.)

„Poverina!

„Giovinetta!

„Vien! vien al mio cuor! (bis)

Frank. Nei. (sagte.) Det klinger ret
fiont.

Dalby. *Mossiou* ogsaa int' kiend' *il duetto?*
(synger:)

„Ah! mio bel tesoro!

„Mia vita! bell' anima mia!“

(med Tistelfemme:)

„Per te, bellidol, io moro!

„pur di tè ch' amata io fia!“

De ogsaa int' kiend' den?

Frank. Ikke heller. (sagte.) Jeg troer
Maschinmesteren vil blive ved at synge!

Dalby. Ah, *l'aria seria!* den Dem vil
behag', *Mossiou!* (han synger:)

„O Stelle! O, Numi! barbaro amor'!

„Oimè! Infelice io sono!

„Crudel destin'! o, sventurato cuor!“

Det er den stur Stiil!

Frank. Saa? (sagte.) Der maa være
fæle Ord i den store Stiil! Han giver sig saa yn-
feligt!

Dalby. Ha! ha! ha! *adesso l'aria buffa!*
(synger:)

„Maledetto contrabasso!

„Maledetti Istromenti!

„Maledetti Virtuosi!“ (bis)

Ha! ha! ha!

Frank. (sagte.) Hvilke Grimasser! nu bliver han reent gal! — (heit.) Men De er jo ikke kommen her som Sanger, men som Maschinmester.

Dalby. Si, Signor, si! Ma in Venezia jeg har vær't den først' Cantatore. Jeg har spill' i Tiranni! ma, oimè! en Gang, da man mig skuld' stik' død, en Rivale mig har stukt' en Dolk i min Di', mig har blesseer', og jeg int' meer kund' spill' l'opera seria con un Plaster, som denn' her. Dunque jeg blev Maschiniste, ma sempre jeg elsk' la musica — la musica e le donne! (han synger:)

„Donne belle! Donne vaghe!

„Che diletto! quanta gioja,

„è d'amar' la giovinetta!

„Che diletta! quanta gioja!“

Frank. Ja, den Syngen er god nok til sin Tiid; men vi kommer ingen Bei med Maschinriet.

Dalby. Eh bene, Signor: abbandono den Maschiniste, e voglio farmi Cantatore!

(han solfeggerer.)

Frank. De vil være Sanger? Men en Sanger med et Plaster paa Djet!

Dalby (tager hans Haand, og holder den fast.)

Gud give, bedste Ven, hvad De har at for-
rette

blot nogle Øjeblik De kunde end opsætte!

Al! som Ambrosia de søde Ord mig mætte

De taler her til mig paa denne grønne Slette!

O, bliv blot et Minut! mit Savn det dog vil
lette,

og Afskedstimens Graad af mine Kinder tvætte!

Frank. (sagte.) O, den falske Hund!

(Hvit.) Jeg har ingen Tiid; jeg skulde hen og tale
med de egentlige Comedianter.

Dalby (stodse holdende paa ham.)

Giv dog ei Kunstens Børn Ravn af Comedi-
anter!

saaledes kalder man kun Siøglere og Fianter,
men ikke Musernes udfaarede Drabanter!

Frank. Saa slip mig dog, siger jeg! Jeg
har ingen Tiid at spille.

Dalby. (først heftig, siden spodsk.)

Hvorledes! Hvad! Hvordan! De taler om at
spilde

den Tiid De er hos mig? — Hm! det var meget ilde
min fiere Ven, om jeg — ifald jeg ellers vilde,
ei skulde danne Dem, skøndt det var meget sild!

Frank. Hør: spiller vi Comedie her? eller
vil Han have mig til sin Nar?

Dalb. Fra Arilds Tid, min Faer, var
 Legnet paa en Nar
 den Tanke, at man selv al Wiisdom sluget har!

Frank. Kan jeg da ikke slippe løs?! Jeg
 maa blive desperat!

Dalb.

For mig kan længe nok kan blive desperat!
 men det jeg siger Ham: Han er en Abekat!

Frank. (rasende.) Jeg en Abekat!? Herre
 Gud! vil da ingen forbarme sig og stille mig af med
 det Menneske? Uh! hvad en Poet dog er for et
 dievelst Dyr!

Dalb.

Du stielder en Poet ud for et dievelst Dyr?

(Han griber Frank i Brystet.)

Vanhellige! hold paa Din frække Tunge Styr!
 og viid: min Arm har Kraft som denne Siel
 har Fyr!

Frank. (stielvende.) Na! Na! jeg er bange
 han tager Livet af mig! see hvor hans Dine gnistre!

Dalb.

Du undres ved at see Poeters Dine gnistre,
 naar Uffelsrygges Haan og Spot har gjort dem
 biftre!?

Frank. Na nei, nei, jeg har seet saamange
 Ting i Dag, at jeg undres over ingenting! Men

Iad mig bare i Fred! faae fat paa Greben selv, Hr.
Poet, og ruim saa med ham saalange De lyfter!

Dalbhy.

Til Pulsens sidste Slag, viid: jeg at rime
lyfter!

Til Pulsens sidste Slag foragter jeg Dig, Kryster!
(Han slipper Frank.)

Jeg af mit Digternavn, af mit Genie mig
bryster!

Og Du tør haane mig? Zeus! Jeg af Harne
ryster!

Frank. (sagte.) Naa! siden Du da er be-
fat af en Rimedievel skal jeg dog see, om jeg ikke
kan give Dig en Nød at knække! Vie Du kun!
(Han betænker sig, og begynder derpaa med Triumph:)

Leveren af en Poet og ikke af en Lax! —

(Han holder op, og betragter Dalbhy med Skadesryd, som
om han ret havde gjort ham forlegen.)

Dalbhy. (seer haantlig op og ned ad ham.)

Lax!

Frank. (affides og meget glad.) Aha! Der
traf jeg det!

Dalbhy.

Gid Laxen selv var let at faae som Riim
paa Lax,

jeg da af bedste Slags et Pund mig kjoebde
strax!

Hvis Du vil fange mig, da nævn ei Lax, ei
Sax!

Jeg er paa Rimejagt skarpsynet som en Lax!
(han gager.)

N i e n d e S c e n e.

Frank (allene; seer efter ham.)

Oh, saa riim Du ad Helvede til paa Lax og
strax og Sax og Tax og alle Slags! Nei, af
alle de Pesthuuslemmer her nu har været, var den-
ne dog den Værste! Han understod sig endogsaa at
tage mig i Brystet! Mit deilige Kalvekryds! — ja,
han har saamæn revet det i Stykker. Jeg arme
Laxarus, jeg slipper aldrig heelfkindet fra de Men-
nester! Jeg veed ikke, hvad jeg skal giøre; for at
slippe fra Poeten vilde jeg løbe hen til Comedian-
terne, men naar jeg tænker paa deres Forløbere,
saa skielver og bader jeg over alle mine Lemmer. —
Hvad jeg ellers er meest bange for, det er deres
Madammer, for jeg har hørt sige, at somme af dem
skal ikke være gode at bides med, især de, der age-
rer Skiændegjæste-Kullerne; men, Herre Gud!
om de ere noget biderhvasse, saa kan man dog og-
saa pardonnere dem det, i Betragtning af, at de
gode Madammer maae øve sig i Kunsten. — De
unge Pigeborn, som agerer Liebhaberinde-Kullerne

— he! he! he! — dem gad jeg nok slaae en lille
 Gladder af med! Men om jeg saa blev forlibt paa
 min gamle Alder — Hilledød! hvad vilde da min
 Kone sige? Nei, nei, det gaaer ikke an! det gaaer
 ikke an! — Naa, jeg vil tage Mod i Brystet, og
 gaae Comedianterne paa Klingen! de kan dog vel
 ikke holde meget værre Huus med mig, end de her
 allerede har været: Gaardskarlen gav mig Stif-
 piller — Haarskæreren nappede Parykken af mig
 — Maschinmesteren tudede mig Dreene fulde —
 og Poeten rustede mig! Naa, lad gaae som det
 kan! jeg har givet mig paa Naade og Unnaade!

(Han vil gaae.)

T i e n d e S c e n e .

Frank. Dalby (som Souffleur.)

Frank. Ah, see der! Er De kanskee Med-
 lem af Skuespiller-Selskabet? (sagte.) Jeg saaer
 vel være høflig; de vil jo ikke hedde Comedianter.

Dalby. (stammende.) Ja — ha og ne —
 hei, min He—erre! Jeg soufle—lerer, og soufle—
 lere kan man just ikke ka—alde at spi—hille.

Frank. Deri har De fuldkommen Ret;
 men er De ogsaa kommen til vores Høitid?

Dalbhy. Om je—eg er fo—ontnen til
Hø—vitiden? ja, Dø—ød og Pla—lage, det
troer jeg!

Frank. Det er snurrigt! Alle de her mel-
der sig ere lutter unyttige Personer, og jeg seer ikke
en eneste Skuespiller.

Dalbhy. Uny—nyttige Perso—honer! Hva
— hva — hvad vil De si—sige med de—det? ka
—alde mig en uny—nyttig Person! De maa vi—
vide, at Souf—leu—leuren er den fo—fornemste
Perso—hon i Se—helskabet, og a—at det har
hæ—ændet me—mere end een Ga—gang, at jeg
har spi—hillet det ha—alve Sty—hy—hykke mu
—mutterens ene.

Frank. Ih, men saa maae Skuespillerne
ikke have lært deres Roller?

Dalbhy. Det er Mo—ode! De tager Re
—pli—likkerne af Souf—leu—leuren; det er
just Ku—unsten!

Frank. Det gaaer over min Forstand.
Men mig synes De har en lille Naturfeil, som maa
være Dem meget i Veien ved Deres Embede?

Dalbhy. Nu bi—i—i—ilder De De—
Dem vist og—ogsaa i—ind a—at jeg sta—ha—
ha—hammer?

Frank. (leende.) Ja, det kommer mig
rigtig nok saaledes for!

Dalby. Det la—la—lader kun saa. Det er tve—ertimo—mod en Pro—fit—sit for Ue—ten—euren.

Frank. Hvorledes det?

Dalby. Jo—ho; for paa den Ma—aade souf—le—lerer jeg ham hvert D—ord to—ho—ho Gange.

Frank. Ja, det er stier Profit! Men sig mig engang: hvorledes er Truppen egentlig?

Dalby. Na,—n—ndvalgt! Den fø—ørste E—lsker, det er en Ka—arl som en Du—dukke; det er ba—are Skade, at han er saa li—lle og saathy—yt, og at han sna—na—nakker—ram Jy—ydst og at han er stie—æbe—benet.

Frank. En stieæbenet Elsker?!

Dalby. Ja, see—er De, go—ode Herre: han er Stæ—æbder af Pro—ofessio—on, og saa er han ble—leven stie—æbe—benet af at si—idde saa me—meget paa Bo—hordet; men det see—ees ikke, naa—aar han gaaer stæ—ærkt.

Frank. Og Elskerinden til denne Elsker?

Dalby. Al! det er et va—hakkert Me—menneske! E—lskeri—rinderne maae a—altid være smu—mukke, for e—ellers fo—kommer der ingen Jo—oll; men hun har o—ogsaa en li—lle Ly—ly—lyde: hun sta—ha—hammer lidt me—

mere end jeg, og saa har hu—un i—ingen Tæ—
hænder; men naar hun ti—ier sti—hille, og lu—
lu—lukker M—munden, saa har hunen Bæ—ært,
saa hun f—kunde være Fæ—lsimand!

Frank. (leende.) Hun maa klæde godt ved
Siden af den lille tykke Elsker!

Dalby. Ja, det tro—roer jeg! hva—ad
den E—ene fa—attes, det ha—ar den A—anden!

Frank. Men den ædle Fader: hvordan
er han?

Dalby. Na, Sta—affel! det er et u—
ungt Blo—od paa a—atten Aar.

Frank. Paaatten Aar! og han spiller Fader?

Dalby. J—ngen vil være ga—gammel!
Desu—uden flæ—læder de rø—rø—rørende Rol—
—soller ham go—odt, for han har af Natu—turen
D—vine saa rø—røde som ko—ogte Re—eier!

Frank. Maa, Gud frie mig!

Dalby. Men han har en Ste—emme saa
sti—i—ingrende som en To—verflø—løite!

Frank. Nei, nu har jeg nok! jeg vil ikke
vide mere! — Og det er disse Mennesker, der skal
more Greven og hans Selskab!?

Dalby. De ere go—ode, det kan jeg ba—
bande paa! J—ingen af dem br—ryder sig om
Sty—y—ykket; men enhver af dem spi—

hiller for sig se—elsk, og Souf—len—leuren for dem a—alle. Giv dem et Sty—ykke i e—een Act: de ere ca—pa—pable at spi—hille paa det i to—o Ti—imer!

Frank. Men derved kan Stykket dog umu—ligt vinde.

Dalb. Det er det sa—samme. Maa—aar kun A—alle faaer Kla—lap, saa er a—alting godt! De—erfor maa et Sty—ykke o—ogsaa have go—ode Bo—ortga—ange.

Frank. Gode Bortgange? hvad er det?

Dalb. Det er et Ku—unstord. Naar en fo—fortre—reffelig Scene, fortre—reffelig spi—ilt, ikke slu—lu—lutter med en gli—li—limrende Re—pli—lik, saa gle—lemmer Pu—ublikum nu—nou—slu—under A—alt, hvad det har see—et i Fo—orveien, staa—aaer saa fo—oldt som en Stee—een, og rø—ører i—ikke en Haa—aand.

Frank. Hm! der findes dog vel dem, som veed Raad mod denne Kulde?

Dalb. O ja—a!—: He—eltene hy—pler og br—roter — Helti—inderne ko—okette—terer med Pa—arter—rerret og Parfe—etter og de ly—lystige Per—so—oner tænker: "jo ga—galere jo be—edre!.. og ere fa—fa—færdige at ve—ende Mo—ølle ud af The—Theatret. De,

so—som i—ikke giv—øre det, saa—er sie—elden en
gli—limrende Bortga—gang.

Frank. Godt, Hr. Souffleur! nu har jeg
den Fornøjelse at ønske Dem en hastig Bort-
gang.

Dalbø. Jeg gaa—aaer allere—rede. Men
fo—fortæ—æl nu Hr. Gre—re—reven, hvilket
sto—ort Dy—yr en Sou—fleu—eur er i Vor Her-
rerres Hauge. U—alt hvad han saa—aaer at hø-
øre kommer fra m—mig. U—uden m—mig gaaer
alting i Staa—haa! Jeg bli—liver rigtig no—of
f—f—siddende i mit Hu—ul, men d—det er dog
mig, som re—gie—gierer den theatra—lalske Be-
verden! O, ha—an skal ti—tit nok faae min Ste-
emme at hø—høre. Naar Ca—cavale—lererne og
Da—damerne be—begynder at sko—skotte saa naa-
—naadigt og saa y—ynkeligt ned t—il mig, saa
v—veed jeg stra—rax hvad Klo—lo—loffen er
saa—laaet! saa er jeg Dra—raklet! Ha—ar De
f—forstaa—aaet mig, min He—erre? Souf—leu-
leuren er et sto—ort Crea—tu—tur — men alli-
tigevel er han De—Deres æ—ærbo—hødigste Tie-
nennere! (Han gaaer.)

Ellevte Scene.

Frank. (allene.)

Gud naade de arme Forfattere, hvis alt det den Stamihak der stod og vævede er sandt! — Og endda vil de kalde dette Comediantvæsen en Kunst! paa den Maade er det jo dog ikke andet end et usfelt Haandværk — (Ophold.) Ha! ha! ha! Greven faaer Lon som forskyldt! En nydelig Vandel! Ha! ha! ha! jeg glæder mig til at see den samlet paa een Plet! — Lad mig huske mig om: No. 1: En lille tyk skæbnet Elsker, der snakker ram Jydske, og er lobet af Skrædderlære! — No. 2: En tandløs Elsterinde, der stammer noget mere end Souffleuren, som ikke kan tale to Ord i Sammenhæng; for Resten er hun meget vakker, naar hun tier stille og lukker Munden, og kunde i Rødsfald bruges som Fløimand! — No. 3: En *Pere noble* paa atten Aar, der er skabt for de rørende Roller, og har Dine saa røde som fogte Reier! — Ha! ha! ha! i hvilken Sump, eller paa hvilket Loft mon denne Bande har faaet sin theatraiske Dannelse? (Han vil gaae; man hører Klinken af Glas uden for.) Hvad nu? hvad er det? Der er jo nogen, som klinker! Pas paa, det er Poteten, som ikke har kunnet tæmme sin poetiske Natur,

og har druffet sig fuld! — (Man hører synge uden for.)
 Mei, det er dog ikke ham! det er en Sanger! —
 Naa, langt om længe faaer jeg da en af Vanden
 selv at see!

Tolste Scene.

Frank. Dalby (som specialiseret Musiciens.)

Dalby (har en Flaske og et Glas
 i Haanden, og klinker dermed, medens han synger:)

Heisa! Hopsasa! Jeg klinker for min Pige!

Heisa! Hopsasa! Wiin er min Medicin!

For min Natur

er sliq Mixtuur

en Cuur foruden Lige!

Løier og Sang,

Glassenes Klang

alt hialp mig mangen Gang!

Heisa! Hopsasa! Jeg klinker for min Pige!

Heisa! Hopsasa! Wiin er min Medicin!

(til Frank, steds meget munter.)

See, see, ærbødige Diener! Skal jeg have
 den Fornøjelse at see Dem her?

Frank. (sagte.) Han er skikkelig tilpakkert,
 han! (hoit.) Hvad forlanger De, min Ven?

Dalby. Jeg? jeg forlanger ingenting; jeg har — (han snubler en Smule.) netop hvad jeg behøver!

Frank. (halvsagte.) Endogsaa lidt mere, som det lader.

Dalby. Men De skal have spurgt om mig?

Frank. De er nok Sanger; ikke?

Dalby. Nei, nei, jeg kommer førend Stykket, jeg!

Frank. Førend Stykket! hvad mener De med det?

Dalby. Med det der kommer førend Stykket? —: dermed mener jeg Ouverturen.

Frank. Ah! nu forstaaer jeg Dem først: De er Musicus?

Dalby. (snublende.) Det kan De jo nok see.

Frank. O ja! I Forstningen vidste jeg ikke ret, hvilket jeg skulde giætte paa, enten Poet eller Musicus. — Altsaa er De Medlem af Orchestret?

Dalby. Endnu kun *membra extraordinaria*, ikke *ordinaria*. — Men jeg har Talenter! — jeg har Anlæg! —

Frank. (leende.) O, de ypperligste af Verden — (sagte.) til at drikke!

Dalby. Jeg er nu — *super—supernumerarius* — Modeskriver — Modecopist, indtil der bliver en anden Plads ledig.

Frank. Og naar der bliver det, vil De vist staae fast paa Deres Plads!

Dalby. Som en Perial! — det er jeg Mand for. Imidlertid kommer jeg nu som Deputeret og Ambassadeur fra vort hele musicalske Corpus, for at erkjendige mig om Hr. Greven tilstaaer og bevilger Orkestrets Medlemmer de fornødne *Rafrachissements* og Forfriskninger; som *Exempli gratia*: Punsch, Viin, Grog, at de ikke skal staae fare for at lide Tørst, hvilket Orkestret ingenlunde kan taale.

Frank. Orkestret skal nok blive lødsket.

Dalby. Thi dersom Hr. Greven ikke tillod og bevilgede dette, — forstaae mig vel! — saa maatte man tage sine Mefurer.

Frank. Mig synes De har allerede taget Deres.

Dalby. Jeg? jeg har kun taget en lille Prøve af en Grokoff.

Frank. Som det lader, givr De Deres Forsøg i det Store.

Dalby. Af lutter Respect for Hr. Greven! thi for Exempel, nu seer man et Menneske — en stikkelig Mand, som mig for Exempel — og han

har faaet sig en Perial — som jeg for Exempel! —
 saa spørger Golt strax: "hvor kommer han fra?
 hvor har han været?" — Hos Hr. Greven! —
 Hille den Ulykke! det maa være en spændabel og
 raisonnabel Herre, der tracterer sine Gæster saa
 ledes! — Paa Timen faaer alle Mennesker Lyst
 at lære at kiende den naadige Herre; han er aldrig
 fri for Fremmede; hans gode Navn og Rygte er
 grundmuret, og hans Huushovmesters med! —
 Har jeg ikke Ret, Papa? He! he! he! hvad, Papa?

Frank. (leende.) Jovist, jovist, min gode
Supernummerarius! Men sig mig engang: hvad
 Instrument spiller De egentlig?

Dalby. De blæsende! de blæsende!

Frank. Ja, men hvilket? der er saa man-
 ge blæsende Instrumenter.

Dalby. Dem alle i Almindelighed, og Horn
 i Særdeleshed.

Frank. Horn? saa?

Dalby. Ja, min første Kone var en stor
 Elsker deraf; i hendes Tid begyndte jeg at lægge
 mig efter Horn; i min anden Kones Tid uddan-
 nede jeg mit Talent mere og mere; og nu da jeg
 har min tredje Kone, som kun er 18 Aar, tør
 jeg nok sige, at hvad den Post angaaer, er jeg
 fuldkommen.

Frank. Jeg gratulerer! Men dersom De i dette Øjeblik skulde til at blæse i en Symphonie, hvordan vilde De da stille Dem derved?

Dalby. Som en Engel! — Og Englene holder selv af blæsende Instrumenter: de blæser Basuun!

Frank. Ha! ha! ha!

Dalby. Ah, naar man saadan har vædet Tungen en Smule, saa gaaer det saa det er en Lyst at høre! — Struben er smidig — *Embouchuren* er reen — man har Jld i Hovedet — Jld i Kroppen: — det giver Jld i Foredraget — *Præcision* i Udførelsen — og saa gaaer en *Adagio*! ah! delicat! — At væde Tungen, o, det er en vigtig Sag for en Musicus, der tracterer de blæsende Instrumenter! derfor bruger han heller ikke Vinen som Drif, men som styrkende musicalste Draaber! Men, siden jeg just taler om det: mig synes jeg blev lige med eet saa tør i Halsen. Skaal!

(Han drikker.)

Frank. Synsgodt!

Dalby. Vil Papa drikke med?

Frank. Nei, Tak! jeg trænger ikke til de musicalste Draaber.

Dalby. Na jovist! Jeg har en Flaske endnu i Lommen. Drif kun; det koster intet.

(Han kjenker i Glasset.)

Frank. (sagte.) Det vil Grebens Pung
faae at bekiende!

Dalby. Der! tag De Glasset, saa holder
jeg mig til Glassen.

Frank. Nu vel da! Jeg har talt saameget
i Dag, at jeg er ogsaa bleven ganske tør i Halsen.

Dalby. Syng mig nu en Vise, Papa!

Frank. Ha! ha! ha! Jeg synge? der er
ikke en arlig Tone i min Hals!

Dalby. Na, hvad Snak! Viin uden Sang
er jo ligesom Flesk uden Brød! — Ja, kan ikke Du,
saa vil jeg! Alle smukke Pigers Skaal!
det maa være en lumpen Hund, som ikke stemmer i
med i den Skaal!

Frank. (sagte.) Det er en naragtig Regle!
han morer mig!

Dalby.

B i s e.

1ste Vers.

Skaal for hver Glut, hvis hulde Smil
os Livets Byrder lette!

for Lise først jeg klike vil,
for Hanna, Trine, Zette!

Os Herren gav en skionne Flok,
hvis Ravn er endt paa ine;
vi mange har — men langt fra nok!
Skaal Mine, Caroline!

2.

Skaal Trines Blik, Marias Barm!
 Skaal Christianes Læber!
 Camillas Haar! — Augustas Arm!
 Skaal Grethe — men jeg stræber
 omsonst at finde Vin til hver,
 hvis Skaal jeg vilde drikke:
 i Kield'ren ei en Flaske er,
 og Penge har jeg ikke!

3.

Med Glasfen i min høire Arm,
 Cupido selv mig lærte:
 med venstre Pigens skionne Barm
 at trykke til mit Hierte!
 Midt i min Elskovs søde Ruus
 et lille Glas jeg tommer!
 Naar Vin i Panden holder Huus,
 om Kierlighed jeg drømmer!

4.

Men selv i denne Medicin
 jeg efter Forskiel higer:
 jeg holder kun af gammel Vin,
 og kun af unge Piger!
 Ei vil jeg dadle Herrens Værk;
 men alle mine Dage

jeg ønsked helst, al Wiin var stærk,
og alle Piger svage!

Syng Choeet med, Papa! (han klinker med Glasfen.)

Begge.

Ei vil jeg dable Herrens Bærk;
men alle mine Dage
jeg ønsked helst, al Wiin var stærk,
og alle Piger svage!

Dalbø (klinkende.) Alle smukke Pigers
Skaal!

Frank. Det er Ord nok! (De drikke.)

Dalbø (klinker atter.) Konernes med!

Frank. Top! (De drikke igien.) Men
Hillestam! jeg drikker nok Pigersnes og Konernes
Skaal saalænge, at det tilsidst gaaer mig ligesom
Ham, at jeg faaer mig en Pidst.

Dalbø. Hvad? har jeg en Pidst? nei,
jeg er bare lystig! det maae vi Musikanter altid
være! heisa!

Frank. Da vil jeg dog raade Ham, min
gode Mand, at lægge sig en Timestiid og sove paa
sit grønne Dre, inden Han begynder at musicere.

Dalbø. Lægge mig paa Dret? — nei, det
skal jeg vel vogte mig for! Dreene ere de allerfinessie
Organer paa en Virtuos! — (Aaer ham paa Skul-
deren.) Men sig mig engang: hvorledes synes De

ellers om os Musikkfolk? Vi ere dog ganske andre
Karle end disse Comedianter? ikke sandt?

Frank. Af Comedianterne har jeg endnu
ingen seet; men — he! he! he! — naar jeg drik-
ker med Folk, synes jeg altid ret godt om dem!

Dalby. Ha! ha! ha! Saadan gaaer det,
min Siel, ogsaa mig! — Men: (singer:)

Viin og Musik bør følges ad!
begge gjør Sindet fro og glad!
thi uden Drikken
aldrig Musikken
har den rette Klang!
Naar jeg har en Glaske smagt,
blæser jeg i sikkest Tact;
mens jeg den kommer
jeg mig tilbommer
Konge- Keiser-Kang!

Jeg med en lille Perial
af lutter Fryd er næsten gal!
Barn jeg gienbliver!
Narrikt jeg giver
sidste Skilling bort!
Hver, som rækker Haanden hen,
troer jeg er min bedste Ven! —

Af! hvi skal Dualen
 af Periafen
 vare blot saa kort?!

See der, Papa! det er min Troesbekiendelse. —
 Men nu Farvel saalænge! et Kys til Afsted! —
 Glem ikke at recommandere mig paa bedste Maade
 hos Hr. Greven. Nu maa jeg ud og more mig i
 det Grønne, og vil ikke de andre Jngle synge for
 mig: denne Lærke (han gnider med Proppen paa Glasfen.)
 skal jeg dog høre quiddre et Stykke. Vil man mig
 ellers noget, saa hvis man ikke finder mig sovende
 under et Træ, finder man mig altid vaagen i Kroen!
 (han gaaer).

Trettende Scene.

Frank. (allene.)

Ha! ha! ha! Det var en lystig Svend! Af
 alle de Abefatte jeg har været i Kist med i Dag,
 kunne jeg bedst lide denne. Ellers lod han til at
 kunne drikke som en Svamp. Har alle de virke-
 lige Musici ladet ligesaa saa stærkt som denne Su-
 pernummerarius, saa bliver det nok en næt Mu-
 sik vi faaer at høre! — Og hvordan det vil
 gaae, naar disse musicalske Kapere begynder at at-
 takere Wiinkielderen! — de ere istand til at tomme
 en Flaske ved hver Tact Pause! Ei, ei, hvad skal

der saa blive tilovers til Hushovmesteren? og han skal dog ogsaa smage en Draabe imellemstunder! — Ellers var der dog et godt Hjerter i den sidste: han vilde ikke drikke alting op selv; det var virkelig mere, end man kunde vente sig af en Musikanter! — Hm! jeg drak rigtig nok kun et Par Glas; mende pirrer mig dog saa underligt i Panden! He! he! jeg blev med eet saa lystig! — Mindst havde jeg drømt om, at jeg skulde komme til at synge! He he! he! ja, den Viin, den Viin, det er en forbandet snurrig Drik! den gjør de Gamle unge, de Alvorlige lystige, de Tause snaksomme, Skielmer oprigtige og Snerper letfærdige! Jeg troer aldrig andet, end at denne Baccus jo er en Elags Hexemester, for flige Underværker og Mirakler som dem Druesaften udretter, de gaaer aldrig til uden Røgleri! — imidlertid vil jeg dog ikke nægte — he! he! he! — jeg er just ingen Hader af at blive forhejet — at sige paa den Maade!

Fiortende Scene.

Frank. Dalby (som Pontefone).

Dalby (med Goethat og Glor). Jeg siger Dem saamange Tak, min Herre! jeg siger Dem saamange Tak!

Frank. Tak? hvorfor? (sagte:) Hvilken Pulverhex! (høit:) Hvad har jeg gjort Hende?

Dalb y. De selv har just ikke gjort mig noget; men De er Skyld i hvad min Mand har gjort.

Frank. Saa? Og hvad er det da?

Dalb y. Hvad det er? Han har banket mig, har han!

Frank. Det er uhøfligt; men han maa vel have haft sine Grunde.

Dalb y. Ikke den allermindste Grund; — jeg er ham baade tro og oprigtig, det Skarn! — Det er kun saa hans Bane, naar han bliver vred; nu gjorde De ham just heed i Hovedet, fordi De var saa uhøflig at sige, at han skulde pakke sig; og saa for at hævne sig paa Dem, slog han mig!

Frank. En underlig Hævn! — Hvem er Hendes Mand, Moer?

Dalb y (kødt.) Forlad mig det! Moder er en Titel, som slet ikke tilkommer mig.

Frank. Hvem er Madammens Mand?

Dalb y. Theaterfriseurén, som var her før.

Frank (heftig.) Han! den Satan? Jo, jeg skulde nok taale, at han snappede Parykken af Hovedet paa mig?!

Dalb y. Det burde De! Det var til Deres eget Bedste, min søde Herre. Min Mand er et

Genie i sin Kunst, og han ærgrede sig over at see saadan en vanstabt Paryk paa saadan en deilig Mand's Hoved. Med Virtuoser maa man aldrig regne det saa nøje, naar de kommer i Kunstiver.

Frank. Kunstiver! ja, den Gladder Kien-
der vi nok! Men hvad kommer ellers alt dette mig
ved?

Dalby. Jo; for siden De har forsmaaet
hans Tieneste, og bedet ham pakke sig, saa vil han
heller ikke, at jeg maa tiene ved Selskabet.

Frank (seer op og ned ad Dalby.) Hvad tiener
hun da for? (sagte). Hilledød! det skulde dog vel
aldrig være en Actrice!

Dalby. Jeg er Pyntedame ved Selskabet
— men forstaae mig ret: kun hos Damerne.

Frank. Saa, saa! Pyntekone? Ja, hun
er da ventelig ogsaa en Virtuosinde i sin Kunst?

Dalby. Jeg maa tilstaae, min søde Herre,
det er underligt, at De vil spørge mig derom! Men
De veed ventelig ikke, hvem De taler med?

Frank. For Ganden! jeg er jo ikke døv:
med Bandens Pyntekone!

Dalby. Med Selskabets Pynteda-
me! ganske rigtig, min søde Herre. Men hvad
var jeg i forrige Tider!? — og hvad er jeg nu!?
Jo, det er en haard Skiebne! det kan tage paa et

Menneske! — (Han tager den ene Hængeskoel og sætter sig.)

Frank (seer paa ham ; affides.) Hun har nok i Sinde at blive her Natten over! (hoit) Genceer sig ikke.

Dalbhy. Na nei, det gjør jeg ikke heller. (pegende paa den anden Stool.) Sæt De Dem ogsaa; ellers bliver De træt. — Som sagt: sligt kan bringe Kindernes Roser til at falne før Tiden!

Frank (halvsigte.) Kindernes Roser! nei, hør bare!

Dalbhy (sukkende.) Ja, ja, ja, ja! Jeg har i mange Aar ladet mig flæde baade af og paa, inden jeg fornedrede mig saaledes! Der er intet Costume, som jeg jo kiender og har baaret — og de flædte mig Alle — o! saa det var en Lyst! — Især naar jeg var i grønt Dragt — oh! — eller som en lille vild Otahelterinde! — ah! jeg huster endnu, hvor jeg var yndig en Aften, da jeg var flædt som Otahelterinde — det er nu samfulde 38 Aar siden — jeg havde smurt mig med Pomade og Brunrød i Ansigtet, og med Rønvæg i Haaret — o! jeg var færdig at gjøre hele Garnisonen gal af Forlæbelse!

Frank. Ih, de arme Mennesker! — Alt saa var Hun dengang saa smuk?

Dalby. Vist var jeg en Emule yngre, og lidt mere buttet; endskiøndt, det kan ingen nægte: jeg har conserveret mig admirabelt! Men dengang! dengang! en Vært som en Hebe — en nydelig Gorge (kofetterende) o fy, min søde Herre! De maa ikke skotte saaledes! Nu gaaer jeg altid med Tørklædet høit op om Halsen.

Frank (vred.) Hvad er det for Sladder?! Skotter jeg? (sagte) Jeg troer Kiællingen er gal!

Dalby (stielmsk.) Ja, jeg saa det nok! — men det faaer da være det samme. — Og saa mine Fødder! — mine Been! — den allernydeligste lille God af Verden! ret skabt til Dans! — Ja, det var en God — (han sætter Foden frem) — som man skulde lede om Magen til!

Frank (meget tort.) Havde Hun da ikke mere end een?

Dalby. Jo, jeg havde to! — til mine Medsøstres Vergrelse havde jeg to!

Frank. Altsaa var Hun Danserinde?

Dalby. Jeg var Danserinde — Skuespillerinde — Sangerinde! Elskerinde i Tragedie, Comedie, Ballet, Opera og Operette! I det ene Stykke spillede jeg Princesse — i det andet Soubrette — og declamere kunde jeg! o! ingen i hele Truppen kunde oversfrige mig!

Frank. Na, hvad det angaaer, saa skriger Hun ret godt endnu.

Dalby. Og saaledes som jeg kunde bruge mine Dine! og fægte med Armene i Tragedien — ja, Skielmsmester, nu figger De efter mine skønne Arme! nei, nei! (Frank brummer i Skægget.) Naar jeg stod i Tableau i en Solo — saaledes — og ligesom svævede i Luften! — saaledes — jo, jo! — Og naar jeg sang en Arriette: "Min Teen blev nys bortte for mig," i Deserteuren, eller i den skønne Arsene: "Nei, nei, nei! en Slave vil jeg ikke være!" — jo, jeg var en skønne Arsene, der kunde lade sig see!

Frank. Det vil jeg troe!

Dalby. Naar jeg gjorde en Koulade — *ut re mi fa sol la si!* — naar jeg slog en Trille: ingen Violin var istand til at følge mig!

Frank. Ih, for Pokker! saa kunde Hun jo bruges til alleting?

Dalby. Til alle mulige Ting. Jeg er et Universal-Genie! Jeg var lige hypperlig i alle Tæg!

Frank. Men saa undrer det mig, at Hun har forladt en Bane, hvor Hun kunde plukke saamange skønne Laurbærblade?

Dalby (vifter sig). Al, min sødeste Herre! naar man er ung og smuk; veed man da selv, hvad man gjør?

Frank. Ja, men Hun seer dog ud til at være kommen til Skiels Aar og Alder.

Dalby. Djensforblindelse, Djensforblindelse! Desuden vil jeg ikke nægte det for Dem: jeg har altid haft en vis Skrobelighed.

Frank. Ja, hvem har ikke det? Lad høre: hvori bestod Hendes?

Dalby. Jeg var for godhiertig!

Frank. Hvorledes det?

Dalby. Naar jeg saa en ung Danser, Skuespiller, Sanger, som havde Talent — ah! saa lod jeg mig strax bevæge, og deelde baade Hierte og Gage med ham! — Det var Begyndelsen til min Ruin! — Derpaa fristede Ganden mig til at blive Theater-Entrepreneuse, og det gav mig Naadestødet.

Frank. Ja, det gav nok ikke meget i Skieppen?

Dalby. Al nei, intet uden Vren — thi jeg tog selv alle de bedste Roller. Al! hvor jeg glimrede i Dyveke og Frue Mønstrup — dem spillede jeg begge to paa een Aften! — og endda kom der ingen Penge i Cassen! Men Hiertesorgerne ere dog de værste! Jeg har haft min Deel deraf, og har ogsaa i en af mine poetiske Paroxysmer selv bestrevet dem i en ynkelig Klagesang, som jeg ud-

tryffeligt kalder og betitler: mine 'Hiertesorger. Den begynder saaledes —

Frank. (hurtig). Nei, nei! lad være!
jeg vil ikke høre den!

Dalb. Jo, saa wahrhaftig skal De høre
min Klagesang, min søde Herre!

Frank. Jeg ligger paa Pinebænken!

Dalb.

Jeg mistede min første Mand,

Og saae mig sat i Enkestand:

det saarede mit Hierte!

Hvad skeer? en vakker ung Person

kom med sin Condolation:

det lindrede min Smerte!

Men, ak! et slemt letfærdigt Skarn

ham lokkede i Syndens Garn:

det saarede mit Hierte!

Dog snart jeg nød den Hævn og Spas,

at han gav hende Løbepas:

det lindrede min Smerte!

Fem Gange var jeg, mig til Qua;

blandt trøstesløse Enkers Tal:

det saarede mit Hierte!

Men derimod sex Gange Gud

den Fryd mig undte, at staae Brud:

det lindrede min Smerte!

Frank. Er Hendes Klagesang nu tilende?

Dalby. Ja.

Frank. Det fornøjer mig!

Dalby. Men af, Hierteforgerne varer ved!

Frank. Da synes mig dog, at Smerten og Trosten fulgdes ret kiont ad.

Dalby. Ja, men naar jeg tænker paa Enden! Nu er jeg da rigtig nok formælet med denne brutale Haarstiærer, og er sunken ned til at være Pyntekone.

Frank. Ih nu, det er jo et roligt Brød.

Dalby. Roligt? af, min sødeste Herre! hvad er det De siger? nei, jeg har hverken Rist eller Ro! Det er en Pine! det er et Helbede! Der skal Jobs Taalmodighed til at være Pyntekone! Jeg veed ikke, hvordan det er — dengang jeg var Actrice, alt hvad jeg fik paa klædte mig! Men Damerne nuomstunder — den ene er saa tyk som en Øltonde, og forlanger at jeg skal skaffe hende en Gratie-Figur! — den anden er saa flad som en laget Flynnder og vil endda have Gorge. En vil have dit, en anden dat! — saa vil den klædes først paa, og saa den! Alle raaber paa den stakkels Pyntekone: "Madam hent os Knappenaale! — Bændler! — Baand! — Galoner!" Hift kalder Madam A. og her Jomfru B.! Den ene vil have Smink og den anden Pudder! begge snakker!

i Munden paa hinanden! Hver Naal skal flyttes femten Gange! saa er det galt, og saa er det ikke tilpas! Løben og Renden, Mukken og Pukken, og aldrig et venligt Ord! O, det er et suurt Liv! Det var ikke sunget for min Bugge!

Frank. Som det lader er Hun ikke ret fornøjet med sin Bestilling?

Dalby. Nei, det veed Vor Herre! Sid jeg bare kunde finde mit Udkomme paa en anden Maade! Ak, hvis De vilde tage mig under Armene og skaffe mig en eller anden honorabel Tjeneste, som for Exempel: Kammerpige hos Grevinden, Gouvernante hos de unge Comtesser, Selskabsdame, Huushovmesterinde —

Frank (fornærmeth). Huushovmesterinde? jøvist, nu løber vi om!

Dalby (med Bægt). Ja, Huushovmesterinde gad jeg uudsigelig gjerne være! — Er De ikke Huushovmester, min allersødeste Herre? — Naar der fandtes en god Leilighed til et Partie, jeg skulde slet ikke være utilboielig til at lade mig skille fra min Mand, den plumpe Haarskierer. Og naar jeg da kunde finde et kielent liggestemt Hierte! — ja, ja, see kun ikke saa skielmsk paa mig! — en trofast Egetenage, i hvis Barm jeg kunde udøse min Kummer — i hvis Arme jeg

kunde finde Trøst og Husvælelse, og glemme min forrige Modgang og Gienbordighed!

Frank (ved sig selv.) Jeg troer, Gud forlade mig, at Kjællingen vil frie til mig!

Dalby. Men — det forstaaer sig — det maatte være en værdig, fornuftig, adstædig Mand, der havde traadt sine Børneskoe — helst en, der havde et godt lille Embede paa Landet, hvor vi kunde henleve vor Tiid i Naturens Skød.

Frank. Ja, det vilde være deiligt!

Dalby. O sødt, himmelsk, guddommeligt! Hvor jeg da skulde klynge mig op til min Stottestav, som Vedbenden om Egestammen! — Hvor jeg skulde elske min gode Mand, pleje ham, forsøde hans gamle Dage, og tilsidst begræde hans Død og faae ham christelig begravet!

Frank. Na, ydmyge Tiener og skyldigst Taksigelse! For det første er det nok bedst, at Hun bliver ved at være Pyntedame og Friseurfrue. Jeg skal ellers recommandere Hende paa bedste Maade, det kan Hun være vis paa!

Dalby. O ja, min allersødeste Herre! gjør det! glem mig ikke! Det vil ikke fortryde Dem, at have stienket mig Deres Godhed. Jeg er et extraordinært Fruentimmer — det nobleste Gemyt af Verden! — og saa er jeg altiid lystig — jeg kan fortælle Smaahistorier, synge Viser, gjøre Løjer, spaae

i Kort, koge Caffee, lave Punsch og bage Pandekager. Skulde De kiende nogen, som vuster sig en Person med disse Egenskaber, saa behag at disponere over Deres ringe Tienerinde. Jeg har den Ære at recommendere mig, min allersødeste Herre!

(Gaaer.)

Femte Scene.

Frank (allene.) Nei, nu troer jeg, at ingenting i Verden er umuligt! for at nogen skulde have friet til mig, det vilde jeg dog have forsvoret! — He! he! he! Der kan man see, at jeg kan giøre Erobringer, naar jeg vil! — Men hvilken givtesyg Satan! Hun havde havt sex Mænd, og vilde nu have mig til den syvende! Sex Mænd, det har Respect! — Men hvor den Høj kunde lyve! for at hun skulde have været Danserinde, det var dog en umulig Ting. Hun havde Klædelistes Døtter og en God saa bred som en Hunkuffe! O, gid Grevens Actricer maatte ligne hende! he! he! he! gid de maatte ligne hende! saa skulde jeg have mine evige Løjer! Hun saae ligere ud til at være en gammel Giordemoder, end til at have danset Solo og ageret den skønne Arsene. — Jeg troer ellers hun maa være Søster til den gale Muskant, for mig synes hun lignede ham meget! — gale ere de da begge

to, det er nu vist nok, om de endogsaa ikke ere i Slægt! — Men hvor Fanden bliver dog alle Comedianterne selv af? Jeg venter, og venter, og ligemange kommer der! Jeg maa affted til Kroen, hvor nødigt jeg end vil. Det skulde dog være reent forbandet, om jeg ikke engang kunde faae den lyf-
fige Bande bort fra Biinflasken!

(Han vil gaae.)

S e x t e n d e S c e n e.

Frank. Dalby (som Kromand med Kaffeking,
Hue og Tøfler.)

Frank (moder ham.) Hvad vil Han! Hvad vil Han? Hvem er Han?

Dalby (med indf. Dialect.) Tu! — Han er farlig hastig, bitte Far! — Ha! ha! ha! A er Svonger til Kromanden i den forgyldte Hane; a er selv Hvertshuusholder i Ebeltøst og kam herøfver i forrige Ug' med en Flok Stud'.

Frank. Og hvad vil Han mig, spørger jeg endnu engang?

Dalby. Her er Regningen.

Frank. Gaae Han Fanden i Bøld med sin Regning! det er ikke den jeg spørger om. Hvor ere de Menneſter, som har ædt og drukket Alt dette? hvad?

Dalby. De Fremmede? Gæstlerne, mener Han?

Frank. Ja, Gøglerne!

Dalb. Tu! har Han da ittefe seet dem?

Frank. Nei, nei, nei, i Diebels Skind
og Been!

Dalb. (med dum latter.) Ha! ha! ha!
Tu, saa tøv lidt — men biev der! (Han løber om bag
Hækken, og siger eller synger der, efterabende de for-
fælselige Personer; som Gaardskarlen:) "Min salig Fa-
"der var Tyvetrækker i Røstved, og min salig Mo-
"der sad i Møens Tugthuus." — (som Haarstiærer:)
"Ja, uden Pomade og Buxler og Pudder, maa Ber-
"denssystemet gaae i Skuddermudder!" — (som
Machinmesteren, syngende): "*Maledetto Contrabasso!*
"*maledetti Istromenti!*" — (som Poeten): "Gid
"Læren selv var let at faae som Riim paa
"Lax! jeg da af bedste Slags et Pund mig kiøbde
"strax!" — (som Souffleuren, flammende): Jeg
souffle—lerer, min He—erre, og Souffle—leu-
ren er—e—et Ora—rakkell — (som Musikanten, syn-
gende:) "Viin og Musik bør følges ad! begge gjør
"Gindet fro og glad!.. — (som Pyntefonen syngende):
"Fem Gange var jeg, mig til Qual, blandt træ-
"stesløse Enfers Tal: det saarede mit Hierte!.. —
(Han kommer ind med en stor Kuro, hvori alle Klæderne
ligge.) See her, min Herre! her har De dem al-
lesammen, hulter til hulter! Her er Haarstiæres-
ren — her er Poeten — her Pyntefonen — —

Frank (der har staaet som forskenet, afbrøder ham): Men hvad er dog alt dette!? Herre Gud i Himmels Rige! hvad er dog alt dette?

Dalby. Det er de Personer De spørger om.

Frank. Men jeg kan ikke begribe —!

Dalby. Da er det dog ganske tydeligt: om det endogsaa ikke ere Kroppene, saa er det dog Klæderne!

Frank (har imidlertid sat sine Briller paa.)
Og alle de mange Personer —?

Dalby. Vare kun een: mig!

Frank. Vist Hr. Entreprenuren selv!?
— Naa! hvad jeg har været blind — og dum!!

Dalby. De stændte bestandig paa Skuespillerstanden, og jeg væddede med Hr. Greben, at faae Dem til selv at spille Comedie. De har nu debuteret ret naturligt i et lille Stykke, som jeg kaldte: Skuespilleren imod sin Villie; og til vore Tilskuere her i Pavillonen synger jeg nu med min Pyntekone:

Hvis De har disse Løjer seet,

og ei en Smule ad dem seet:

da saares haardt mit Hierte!

Men hvis vort Spil opnaaet har

sit Maal, som ene Moerskab var:

da lindres strax min Smerte!

